

УВОДНИК

Нестајање Србије

Пад броја становника на који је указао најновији попис, није изненадио стручњаке. У Србији нас је свега 7,1 милион. Само за девет година изгубили смо готово 380.000 становника, тачније Ниш и Крагујевац заједно. Уколико се настави тренд пада броја становника, што је, тврде стручњаци, више него извесно, није тешко предвидети да ће резултати наредног пописа бити још гори.

Главни „кривац“ за постепено изумирање становништва је негативан природни прираштај, љути непријатељ Србије који јој је први пут показао зубе 1992. године. Од тада непрестано већи број људи умире него што се рађа. Прошле године оборили смо сопствени неславни рекорд, негативан природни прираштај од 34.907 највећи је икада забележен у Србији у мирнодопским временима.

За све мањи број грађана Србије многи криве деведесете године, ратове, економску кризу и одлазак младих људи из земље. Проблеми су почели много раније, још давне 1957. године када је престало да се рађа двоје или више деце у свакој породици. Индустријализација и долазак радне снаге са села у градове утабали су пут данашњој слици Србије.

Повратак са тог пута није нимало лак. Неопходна је пре свега јака држава вољна да се ухвати у коштац са овим проблемом. Ипак, ниједан политичар се, у последња три дана, од када су објављени резултати пописа, није ухватио за главу и јавно признао обим овог проблема. Још мање њих дало је конкретне предлоге за

решења.

Док политичари представљају мегаломанске пројекте и повремено причају о неопходном повећању наталитета, многе жене у Србији раде на црно, примају минималац на руке, а када остану у другом стању, газда им једноставно покаже врата. Нису у бољем положају ни високообразоване становнице Србије које су, у најбољим годинама, принуђене да потписују уговоре са послодавцима да неће отићи на трудничко боловање у року од две, три или пет година. Док све те године прођу, оде и њихово репродуктивно доба. Највећи проблем је што сви ти послодавци пролазе некажњено, а држава очигледно нема ни снаге ни воље да се ухвати у коштац с њима. Али зато има снаге да отежава посао свима који покушају да се врате у Србију из иностранства и да покрену сопствену фирму. Они који се дрзну да се врате у постојбину, брже-боље опет спакују кофере и побегну главом без обзира. Бројна бирократија, корупција, непотизам, вечито спајање краја с крајем и немогућност родитеља са просечним примањима да деци обезбеде пристојан живот, терају младе да нашу земљу виде као брод који већ деценијама тоне.

Стратегија за подстицај рађања постоји, али држава није почела да је спроводи, баш као и низ других законских одредаба. Уколико надлежни под хитно не предузму конкретне мере многи, данас насељени крајеви Србије претвориће се у пустињу знатно брже него што смо мислили.

Јелена
Појагућ